

KRÁĽOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

TOP
Krimi

Camilla Läckberg

KROTITEL'

KROTITEL'

Camilla Läckberg

KROTITEL'

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2014
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016
Translation © Mária Bratová 2016

ISBN 978-80-556-1497-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Simonovi

Kôň zacítil pach strachu, ešte skôr než sa dievča vynorilo z lesa. Jazdkyňa ho popchla, až sa jej opraty zarezali do dlaní, no ani nemusela. Boli takí zohratí, že kôň vopred predvídal jej vôľu.

Hlboké ticho narúšal tlmený rytmický dupot jeho kopýt. Počas noci zem prikryla ťažká snehová perina. Zanechával v nej hlboké stopy, no okolo kopýt sa mu sneh víril ako obláčiky púdro.

Dievča nebežalo. Pohybovalo sa neisto, ako podľa nejakého nepravidelného vzorca, a hrud' si zvieralo prekríženými pažami.

Jazdkyňa skríkla. Hneď však pochopila, že čosi nie je v poriadku, lebo dievča nereagovalo, iba ďalej vrávoravo kráčalo a potkýnalo sa.

Kôň zrýchlil, jazdkyňa ho aj tak opäť popchla. Silný, prenikavý pach strachu sa miesil ešte s čímsi neidentifikovateľným, ale takým desivým, že zviera klopilo uši. Najradšej by zastalo, otočilo sa a cválalo naspäť, do bezpečia stajne. Toto miesto neveštilo nič dobré.

Delila ich už len cesta. Prázdna, zaviata čerstvým snehom, ktorý sa ako závoj preháňal po asfaltovom povrchu.

Dievča smerovalo k nim. Nohy malo bosé a červeň na jeho holých ramenách a členkoch ostro kontrastovala s okolitou bielobou. Zasnežené smreký za ním vyzerali ako divadelná kulisa. Už bolo blízko, na náprotivnej strane cesty, a vtom jazdkyňa opäť vykrikla. Kôň dôverne poznal jej hlas, no zrazu znel čudne a cudzo.

Vtom dievča zastalo. Rovno uprostred vozovky. Sneh mu víril okolo nôh. A malo čudné oči. Ako čierne diery v bledej tvári.

Auto sa zjavilo ako blesk z jasného neba. Mátožné ticho preľalo škripanie brzd, potom nasledoval tupý náraz padajúceho tela. Jazdkyňa tak silno pritiahla opraty, že sa koňovi zarývali do pysku. Poslúchol a okamžite zastal. Naučil sa reagovať a poslúchať.

Dievča na zemi sa nehýbalo. Iba jeho zvláštne oči ako-by civeli na oblohu.

Erika Falcková zastala pred väznicou a prvý raz si ju dôkladne prezrela. Počas predchádzajúcich návštev ju naplno zamestnávali úvahy o tom, s kým sa má stretnúť, a nemala čas zaoberať sa budovou ani okolím. Lenže pri písaní knihy o Laile Kowalskej, žene, ktorá pred rokmi brutálne zavraždila svojho muža Vladeka, potrebuje zachytiť aj detaily a vlastné postrehy.

Erika si lámala hlavu, ako opíše atmosféru, čo sa vznáša okolo budovy pripomínajúcej bunker, ako čitateľovi sprostredkuje pocit beznádeje a izolovanosti. Nápravňovo-chovné zariadenie sa nachádza pol hodiny cesty autom od Fjällbacky, akoby opustené a zabudnuté, obohané plotom s ostnatým drôtom. Hoci chýbali veže s ozbrojenými strážnikmi, aké vídať v amerických filmoch, vzhľad tejto budovy prezrádzal jednoznačný zámer – udržať ľudí za múrmi väzenia.

Zvonka pôsobila opustene, no Erika vedela, že skôr opak je pravda. Úsporné opatrenia a nízky rozpočet si vyžiadali, aby sa do budovy umiestnilo čo najviac ľudí. Nijaký komunálny politik sa nechystal vraziť peniaze do stavby nového zariadenia, lebo tým by sa určite pripravil o hlasy voličov. Všetci sa radšej tvárili, že sú spokojní s existujúcim väzením.

Zamyslenej Erike sa pod oblečenie vkrádal mráz, preto sa pohla k bráne. Dozorca na recepcii nedbanlivo nazrel do jej preukazu a kývol hlavou, ani sa na ňu nepozrel. Napokon však vstal a Erika vykročila za ním po dlhej chodbe. V duchu sa vrátila k dnešnému príšernému ránu. V poslednom čase vlastne iné ani nebývali. Povedať, že dvojčatá prekonávajú obdobie prvého vzdoru, znelo veľmi mierne a jednoducho. Za živý svet si nespomínala, že by sa Majka v dvoch rokoch správala tak hrozne. Väčšie starosti im robil

Noel, od narodenia bol neposednejší. No Anton sa k nemu vždy rád pridala. Ak Noel vrieskal, spustil aj Anton. Čudovala sa, že Patrikove aj jej ušné bubienky ešte odolávajú decibelom, čo sa rozliehali ich domom.

A k tomu ten cirkus so zimným oblečením! Erika sa nenápadne ovoňala pod pazuchou. Bolo jej jasné, že pach potu neprekryje ničím. Lenže kým sa jej konečne podarilo navliecť na chlapcov všetky kusy oblečenia a odviezť ich aj Majku do škôlky, nezostal jej čas prezliecť sa. S tým teraz už nič neurobí. No čo, napokon, veď nejde na párty.

Dozorca zaštrkotal zväzkom kľúčov, odomkol miestnosť pre návštevy a vpustil Eriku dnu. Pôsobilo na ňu zvláštno starosvetsky, že tu ešte vždy používajú klasické zámky a kľúče. Pravdepodobne to súvisí s tým, že zistiť kód modernej zámky je zrejme jednoduchšie než ukradnúť kľúč. Nečudo, že staromódne riešenia neraz vífázia nad modernými.

Laila sedela pri jedinom stole tvárou obrátená k oknu. Zimné slnko jej okolo plavých vlasov vytváralo gloriolu. Vonkajšie mreže rozčlenili slnečné svetlo na štvorce, nad ktorými na dlážke vírili chumáčiky prachu a prezrádzali, že sa tu neupratuje, ako by sa malo.

„Dobrý deň,“ Erika si sadla.

V podstate sa čudovala, prečo Laila súhlasila, že sa s ňou opäť stretne. Dnes sa videli už po tretí raz. Doterajšie rozhovory Erike neprinesli nič. Pôvodne sa Laila bránila akémukoľvek stretnutiu. Ignorovala hromadu Erikiných listov a telefonátov, v ktorých ju žiadala o rozhovor. Pred pár mesiacmi však Laila nečakane súhlasila. Pravdepodobne usúdila, že v jednotvárnom väzenskom živote bude návšteva príjemnou zmenou. Erika sa zasa rozhodla, že kým bude mať Laila záujem, neprestane za ňou chodiť. Dlho sa v nej hromadila túžba napísať Lailin príbeh, lenže bez jej pomoci to neprichádzalo do úvahy.

„Dobrý deň, Erika,“ Laila do nej zabodla zvláštny pohľad svetlomodrých očí. Pri ich prvom stretnutí si Erika nevedela spomenúť, ako sa volajú psy zapriahnuté do saní. Veľmi rýchlo zistila, že sú to husky. A Laila mala oči ako sibírsky husky.

„Prečo ste súhlasili so stretnutím, keď stále odmietaťte hovoriť o prípade?“ spýtala sa Erika priamo, no vzápätí

trochu oľutovala, že použila taký neosobný výraz. Lebo to, čo sa stalo, v Lailiných očiach nebol prípad. Bola to tragédia a ešte čosi, čo ju doteraz trápi.

Laila mykla plec.

„Nikto iný za mnou nechodí,“ odvetila, čím len potvrdila Erikine úvahy.

Erika vytiahla z tašky fascikel s článkami, fotografiami a poznámkami.

„Napriek tomu sa nevzdávam,“ povedala a zatukala na fascikel.

„To je cena, ktorú platím za príjemné stretnutie,“ uškrnula sa Laila. Erika si uvedomila, že žena sediaci oproti nej ju chvíľami nečakane prekvapuje náznakmi zmyslu pre humor. Aj teraz jej tvár úplne zmenil slabý úsmev. Erika videla jej fotografie z čias, než sa to všetko stalo. Nebola krásavica, ale milá, a to veľmi podmanivým spôsobom. V tom čase nosila dlhé vlasy, na väčšine fotiek rozpustené a starostlivo upravené. Teraz ich mala ostrihané nakrátko, všade rovnakej dĺžky. Vlastne to ani nebol účes, iba strih. Laila sa zrejme už dávno prestala zaujímať o svoj vzhľad. A načo by to aj robila? Dlhé roky sa nedostala do skutočného sveta. A kvôli komu by sa tu skrášľovala? Kvôli nepričádzajúcim návštevám? Alebo ostatným väzňom? Dozorcom?

„Dnes vyzeráte unavene,“ neuniklo Lailinmu pozornému pohľadu. „Ťažké ráno?“

„Ťažké ráno, ťažký včerajší večer a podľa všetkého ma čaká aj ťažké popoludnie. Pri malých deťoch to už tak chodí...“ Erika si zhlboka vzdychla a pokúsila sa trochu uvoľniť. Uvedomovala si, že po raňajšom strese je napätá ako struna.

„Peter býval veľmi dobrý,“ zamyslela sa Laila a oči ako by sa jej zarosili. „Nepamätám si, že by niekedy trucoval.“

„Minule ste hovorili, že bol skôr mlkvy.“

„Veru. Spočiatku sme si dokonca mysleli, že nie je v poriadku. Prvé slovo z neho vyšlo, až keď mal tri roky. Chcela som s ním ísť na vyšetrenie, ale Vladek nedovolil,“ zafučala a podvedome zaľala päste, hoci ruky doteraz pokojne držala položené na stole.

„Čo sa prihodilo, keď mal tri roky?“

„Jedného dňa jednoducho začal rozprávať. Celé vety. Mal obrovskú slovnú zásobu. Trochu šušlal, ale hovoril plynule, akoby to mlčanie vôbec neexistovalo.“

„A zistili ste dôvod? Vysvetlilo sa to?“

„Nie. Kto by nám to vysvetlil? Vladek nikdy nikoho nežiadal o pomoc. Vždy opakoval, že cudzí nemajú čo pchať nos do rodinných záležitostí.“

„A čo si myslíte vy? Prečo Peter tak dlho mlčal?“

Laila sa odvrátila k oknu a svetlo okolo hlavy jej opäť vytvorilo gloriolu. V ňom sa nemilosrdne odhalili aj všetky vrásky na tvári. Akoby na nej mala zmapované celé utrpenie, ktoré musela zniesť.

„Pravdepodobne si povedal, že najlepšie je byť čo najnenápadnejší. Neupozorňovať na seba. Peter bol bystrý chlapec.“

„A čo Louise? Ona začala hovoriť skôr?“ Erika zadržala dych. Laila sa doteraz vždy tvárila, že nepočuje otázky týkajúce sa dcéry.

Rovnako ako teraz.

„Peter hrozne rád triedil veci. Vo všetkom chcel mať poriadok. Už ako malý, keď si staval z kociek veže, robil ich dokonalé, úplne rovné... a býval veľmi smutný, keď...“ Laila sa zháčila a stíchla.

Erika si všimla, že zatína zuby, a silou mysle sa ju pokúsila povzbudiť, aby pokračovala, aby zo seba dostala, čo už dlho tají v sebe. No vhodný okamih prepásla, tak ako pri minulých návštevách. Erike sa chvíľami zdalo, že Laila stojí na okraji priepasti a v najtajnejšom kútiku duše sa chystá do nej vrhnúť. Akoby nechcela nič iné, len bezmocne padať, ibaže jej v tom bránia mocnejšie sily, ktoré ju napokon vždy donútia zacúvať do bezpečia medzi tiene.

Erikine úvahy o tieňoch neboli náhodné. Už pri prvom stretnutí s Lailou nadobudla pocit, že táto žena síce žije v súčasnosti, ale v spoločnosti tieňov. Vo zvláštnom svete a v živote, čo sa odvíja paralelne s tým, po ktorom túžila, ale ktorý sa v jediný deň pred mnohými rokmi nenávratne stratil v nekonečnej tme.

„Cítite niekedy, že nechýba veľa, aby ste pri chlapcoch stratili trpezlivosť? Že ste len krôčik od prekročenia neviditeľnej hranice?“ spýtala sa Laila s nepredstieraným záujmom a v jej hlase sa mihol prosebný tón.

Nebola to ľahká otázka. Všetci rodičia určite poznajú pocit, že sa potácajú na hranici medzi dovoleným a zakázaným, že v duchu počítajú do desať a lámu si hlavu, ako zabrániť kriku a hádkam, aby im nevybuchla hlava. Ibaže medzi takýmito pocitmi a následným konaním je obrovský rozdiel. Preto Erika zavrtela hlavou.

„Nikdy by som im nevedela ublížiť.“

Laila najprv mlčala. Svetlomodrými očami uprene hľadela na Eriku. Až vo chvíli, keď na dvere zaklopal dozorca a oznámil, že návšteva sa skončila, Laila potichu, s pohľadom stále upretým na Eriku, šepala:

„To si iba myslíš.“

Erika si predstavila fotky vo fascikli a striaslo ju.

Tyra rovnomernými pohybmi česala Fantu. Vždy sa cítila najlepšie v blízkosti koní. Najradšej by sa starala o Scirocca, no Molly nedovolila nikomu, aby sa ho dotkol. To bolo naozaj nespravodlivé. Lenže stajňu vlastnili Mollini rodičia, a preto vždy dosiahla, čo chcela.

Tyra zbožňovala Scirocca. Od prvého okamihu, keď ho uvidela. Pozrel sa na ňu, akoby jej rozumel. Komunikovali bezslovne, a to nikdy predtým nezažila s nikým iným, ani s človekom, ani so zvieratom. Veď s kým by sa mohla takto zhovárať? S matkou? S Lasseom? Už len pri pomyslení na Lasseho začala Fantu česať silnejšie, ešte dobre, že tejto veľkej bielej kobyly to neprekážalo. Skôr sa jej to pozdávalo, fŕkala, kývala hlavou, akoby ju pozývala do tanca. Tyra sa napokon usmiala a pohladkala Fantu po sivom pysku.

„No, moja, aj ty si dobrá,“ povedala, akoby kobyly mohla počuť jej úvahy o Sciroccovi.

Predsa len pocítila výčitky svedomia a pri pohľade na svoju dľaň na Fantinom pysku si povedala, že je malicherná a závistlivá.

„Chýba ti Victoria, však?“ šepkala hlavou opretá o konský krk.

O Fantu sa predtým starala Victoria. Victoria, ktorá pred niekoľkými mesiacmi zmizla. Victoria, ktorá bola – ktorá je – jej najlepšia priateľka.

„Aj mne chýba,“ Tyra cítila na líci jemnú konskú srseť, ale nijakú útechu.

V týchto chvíľach mala sedieť na hodine matematiky, no dnes ráno sa nevládala premôcť a potlačiť smútok. Tvárila sa, že ide na školský autobus, namiesto toho si však prišla po útechu do stajne, na jediné miesto, kde by sa jej možno mohla dočkať. Dospelí nerozumejú ničomu. Vždy vidia iba vlastné starosti, smútok a nepokoj.

Victoria bola pre ňu viac než najlepšia priateľka. Ako sestra. Skamarátili sa prvý deň v škôlke a od tých čias boli nerozlučné. Nejestvovalo nič, o čo by sa nepodelili. Alebo že by predsa? Tyra si tým v poslednom čase nebola úplne istá. V mesiacoch pred Victoriiným zmiznutím sa čosi zmenilo. Akoby medzi nimi vyrástol múr. Tyra nechcela vyzvedať. Hovorila si, že jedného dňa jej Victoria sama prezradí, čo sa deje. Lenže čas plynul a potom Victoria zmizla.

„Určite sa vráti,“ povedala Fante, hoci v kútiku duše o tom pochybovala. I keď to nikto nevyslovil nahlas, všetci vedeli, že sa muselo stať niečo vážne. Victoria nepatrila k dievčatám, ktoré sa dobrovoľne vyparia, hoci aj takých je teraz viac než dosť. Bola pokojná a nemala veľký zmysel pre dobrodružstvo. Najradšej sa zdržiavala doma alebo v stajni, dokonca sa jej nežiadalo ani zájsť si do Strömstadu. A pritom jej rodina vôbec nebola taká ako Tyrina. Všetci boli veľmi milí, ešte aj Victoriin starší brat. Neraz dobrovoľne priviezol sestru autom do stajne, a to aj skoro ráno. Tyra sa u nich vždy cítila dobre. Ako člen rodiny. Zavše dokonca zatúžila, aby to bola skutočnosť. Úplne bežná, normálna rodina.

Fanta do nej nežne narážala pyskom, na ktorý dopadlo zopár slz. Tyra si rýchlo poutierala oči.

Odrazu sa pred stajňou ozval hluk. Aj Fanta zastrihala ušami, prudko zdvihla hlavu a udrela Tyru do brady. V ústach pocítila chuť krvi. Zanáďavala a s rukou na perách sa rozbehla von, aby zistila, čo sa stalo.

Len čo otvorila bránu stajne, oslepilo ju slnko, no rýchlo si naň zvykla a hneď aj zbadala uháňajúceho Valianta s Martou v sedle. Marta ho zastavila tak prudko, že žrebec sa vzopäl. Marta čosi kričala. Spočiatku jej Tyra nerozumela, no keď neprestávala, nakoniec rozoznala jednotlivé slová:

„Victoria! Našli sme Victoriu!“

Patrik Hedström na policajnej stanici v Tanumshede sedel za písacím stolom a vyžíval sa v pokoji. Služba sa mu začala zavčasu, preto sa dnes vyhol raňajšiemu obliekaniu dvojčiat a rozvážaniu detí do škôlky, čo v poslednom čase hraničilo s peklom. Z rozkošných dvojčiat sa z neznámych dôvodov stali čertíci, ktorí poriadne vystrkovali rožky. Vôbec nechápal, ako môžu dvaja malí ľudkovia pripraviť človeka o toľko síl. Najväčšmi miloval hodiny, keď večer sedel pri ich postieľkach, chlapani spali a on ich s láskou pozoroval. Vtedy ho naozaj zaplavovali čisté city a láska k deťom, do ktorej neprenikal pocit frustrácie, čo sa ho zmocňoval, keď neustále protestovali a kričali ako odušu: „NIE! JA NECHCEM!“

S Majkou to bolo oveľa jednoduchšie. Až o toľko, že ho chvíľami trápili výčitky svedomia, keď s Erikou venovali všetku pozornosť jej bračekom. Na Majku akoby pritom trochu zabúdali. Bola milá, bystrá, vedela sa sama zahrať a spoliehali sa na to, že aj ona je spokojná. Navyše sa ukázalo, že hoci je malá, má priam magickú schopnosť upokojiť bračkov dokonca aj pri najdivokejších výstupoch. Ibaže to nebolo práve najspravodlivejšie, preto sa Patrik rozhodol, že dnes večer si s Majkou dožičia chvíľku pre seba, trochu jašenia a dlhú rozprávku na dobrú noc.

V tej chvíli zazvonil telefón. Ohlásil sa duchom neprítomne, ešte vždy sa zaoberal Majkou, no zakrátko spozornel, vystrel sa na stoličke.

„Čo hovoríš?“ počúval. „Okej, už ideme.“

Schmatol bundu a bežiac po chodbe, zakričal:

„Gösta! Mellberg! Martin!“

„No čo je? Horí?“ hromžil Bertil Mellberg, ktorý napodiv prvý vyšiel zo svojej pracovne. Vzápätí sa k nemu pripojili Martin Molin, Gösta Flygare a sekretárka policajnej stanice Annika, ktorá sedela na recepcii, najďalej od Patrikovej kancelárie.

„Našli Victoriu Hallbergovú. Na ceste pri východnom vjazde do Fjällbacky ju zrazilo auto, sanitka ju už vezie do Uddevally. Gösta, ideme za ňou.“

„Došlaka,“ Gösta sa rozbehol do pracovne po bundu. Túto zimu sa nikto neopovážil vybehnúť von bez teplého oblečenia, ani v akútnej situácii.

„Martin, s Bertilom pôjdete na miesto nešťastia a porozprávate sa s vodičom,“ pokračoval Patrik. „Zavolaj technikom a požiadaj ich, aby na vás počkali.“

„No len aby si sa nepretrhol,“ hundral Mellberg. „Ale jasné, keďže šéfom tejto stanice som ešte stále ja, je prirodzené, že pôjdem na miesto nešťastia. Správny človek na správnom mieste.“

Patrik v duchu vzdychol, no mlčal. S Göstom za päťami sa ponáhľal k jednému z dvoch policajných vozidiel, naskočili a on naštartoval.

Debilné cesty, nadával v duchu, keď v prvej zákrute dostal šmyk. Neopovážil sa ísť rýchlejšie, hoci chcel. Už zasa snežilo a nemohol riskovať, že vyletí z cesty. Od netrzepivosti však treskol päťou do volantu. Ešte bol iba január, a vzhľadom na dlhé švédske zimy sa dá predpokladať, že ich čakajú najmenej ďalšie dva mesiace takejto pohromy.

„Upokoj sa,“ napomenul ho Gösta, ktorý zvieral držadlo na dverách. „Čo presne povedali do telefónu?“ Auto opäť dostalo šmyk a on zalapal po dychu.

„Vlastne nič. Iba že došlo k dopravnej nehode a zrazené dievča je Victoria. Zrejme bol na mieste svedok, ktorý ju spoznal. Žiaľ, zdá sa, že dievča je na tom zle, vraj má aj iné zranenia, ktoré nespôsobilo auto.“

„Aké zranenia?“

„Neviem, zistíme, keď tam prídeme.“

Presne o hodinu neskôr zaparkovali pred hlavným vchodom uddevallskej nemocnice. Rozbehli sa na oddelenie urgentného príjmu a ihneď zastavili lekára, ktorý sa podľa menovky na plášti volal Strandberg.

„Dobre, že ste tu. Dievča práve vezieme na operáciu. Nie je isté, či prežije. Dozvedeli sme sa, že po nej pátrate. Okolnosti sú mimoriadne zvláštne, podľa nášho názoru by ste mali upovedomiť rodinu. Predpokladám, že ste s ňou v kontakte, však?“

Gösta prikývol. „Zavolám im.“

„Už viete, čo sa Victorii stalo?“ zaujímal sa Patrik.

„Iba toľko, že ju zrazilo auto. Utrpela vážne vnútorné krvácanie a poranenie lebky, ktorého rozsah zatiaľ nepoznáme. Po operácii ju budeme udržiavať v umelom spán-“

ku, aby sme minimalizovali poškodenie mozgu. Teda – ak prežije.“

„Povedali nám, že má zranenia, ktoré nepochádzajú z nehody.“

„Nuž...“ Strandberg zneistel. „Zatiaľ nevieme presne určiť, ktoré poranenia spôsobila nehoda a ktoré mala predtým. Ale...“ zaodfrhal, zdalo sa, že hľadá vhodné slová. „Nemá oči. Ani jazyk.“

„Čože?“ Patrik naňho neveriacky vypúli oči a kútikom oka zaregistroval, že Gösta sa tvári rovnako nechápavo.

„Áno, jazyk je vyrezaný a oči... nejakým spôsobom odstránené.“

Gösta sa chytil za ústa a nápadne zbledol.

Patrik nasucho prehltal. Na okamih dúfal, že ho prenasleduje nočná mora, z ktorej sa o chvíľu prebudí, potom s úľavou skonštatuje, že sa mu všetko iba prisnilo, obráti sa na druhý bok a opäť zaspí. Lenže toto bola skutočnosť. Príšerná, hrozná realita.

„Už viete, ako dlho potrvá operácia?“

Strandberg zavrtel hlavou. „Ťažko odhadnúť. Ako som spomínal, má masívne vnútorné krvácanie. Odhadujem to na dve, možno tri hodiny. Najmenej. Môžete tu počkať,“ ukázal na rozľahlú čakáreň.

„Tak idem zavolať rodine,“ odhodlal sa Gösta a poodišiel od nich.

Patrik mu vôbec nezávidel. Prvú radosť a úľavu z toho, že Victoria sa konečne našla, opäť rýchlo vystrieda zúfalstvo a úzkosť, s akou rodina Hallbergovcov žila uplynulé štyri mesiace.

Dosadol na jednu z tvrdých stoličiek a v mysli sa mu preháňali informácie o Victoriiných poraneniach. Na chvíľu ho v chmúrnych úvahách vyrušila uponáhľaná sestrička, ktorá volala Strandberga. Skôr než sa Patrik zmohol na otázku, lekár odbehol z čakárne. Z chodby sa ozýval Göstov hlas, ktorý telefonoval s Victoriinou rodinou. Ťažko povedať, čo im vlastne mohol oznámiť.

Ricky napäto sledoval maminu tvár. Z výrazu sa pokúšal pochopiť obsah telefonátu a zachytiť každé slovo. Srdce mu búšilo tak prudko, že sa takmer nevládal nadýchnuť. Otec

sedel vedľa neho a Ricky vnímal, že aj jemu sa úži dych. Chvíľu sa mu zdalo, že sa práve teraz zastavil čas. Zmysly sa mu však zvláštne zaostrili. Hoci celú pozornosť zameriaval na rozhovor, počul aj ostatné zvuky a pod zaťatými pästami cítil povoskovaný obrus, vlas, čo ho štekľil pod golierom, hladkosť linolea pod nohami.

Polícia našla Victoriu. To pochopili ako prvé. Mama totiž spoznala číslo polície a vrhla sa k telefónu. Ricky s otcom prestali jesť, len čo povedala: „Čo sa stalo?“

Nijaké zdvorilostné frázy, ani len pozdrav, nijaké ohĺasenie sa menom, čo inak mama robievala vždy. No v poslednom čase sa všetko – zdvorilostné frázy, spoločenské predpisy, etiketa – zmenilo na čosi úplne bezvýznamné a nezmyselné, čo patrilo do života pred Victoriiným zmiznutím.

Najprv k nim prichádzali susedia so slovami útechy aj s jedlom. Ale nezdržali sa dlho. Jeho rodičia nevládali odpovedať na otázky, nezvládali pohľady plné priateľstva, znepokojenia či ľútosti. A ešte úľavy, lebo tá sa v ich očiach zračila vždy. Úľava z toho, že to nepostihlo práve ich. Že ich deti sú doma a v bezpečí.

„Prídeme.“

Mama ukončila hovor a spomalene položila mobil na drez. Na ich staromódny antikorový drez. Mama dlhé roky pílila otcovi uši, aby ho vymenili za modernejší, no ten večne hundral, že netreba meniť, čo je stále dobré a plne funkčné. Mama potom už nenástojila, spomenula to len z času na čas, skôr v nádeji, že otec si to zrazu rozmyslí.

Ricky vedel, že mamu už vôbec nezaujíma kuchynský drez. Zvláštne, ako rýchlo môže čosi stratiť význam. Vlastne všetko, okrem nájdenia Victorie.

„Čo povedali?“ opýtal sa otec. Vstal, Ricky však sedel a zísal si na zaťaté päste. Mamin výraz prezrádzal, že nie je presvedčená, či chce počuť, čo im povie.

„Našli ju. Má vážne poranenia a odviezli ju do uddevallskej nemocnice. Gösta povedal, aby sme sa ponáhľali. Viac neviem.“

Rozplakala sa. Pomaly sa zosúvala, akoby ju nevládali nieť nohy. Otec priskočil a stihol ju zachytiť, hladkať a čičkať ako dieťa, no aj jemu po líkach stekali slzy.

„Miláčik, musíme sa vzchopiť a vyraziť na cestu. Obleč si bundu, poponáhľaj sa. Ricky, pomôž mame, idem naštartovať auto.“

Ricky prikývol a pristúpil k mame. Jemne si položil jej ruku na svoje plecia a pomáhal jej rozhybať sa. V hale jej obliekol červenú páperovú bundu, akoby bola dieťa. Najprv jedna ruka, potom druhá, nakoniec opatrne zatiahnuť zips.

„Tak, a teraz čižmy,“ postavil ich pred ňu, hneď si však čupol a nasúval jej ich na nohy. Vzápätí sa sám bleskurýchlo obliekol a otvoril dvere. Počul, že otcovi sa podarilo naštartovať auto a teraz chvatne oškrabáva z okien námrazu. Sneh, ľad, výfukový plyn a jeho dych sa spojili do bieleho oblaku, čo mu zahaľoval postavu.

„Prekliata zima!“ hneval sa otec a tak zúrivo odstraňoval námrazu, že určite poškrabal aj sklá. „Hnusná, odporaná, poondená zima!“

„Ocko, nasadni, dokončím to!“ prihovoricel sa mu Ricky. Zobral mu z ruky škrabku a potom usadil mamu na zadné sedadlo. Otec vôbec neodporoval, mlčky poslúchol. Doteraz ho utvrdzovali v predstave, že on je hlavou rodiny. Všetci traja – Ricky, mama aj Victoria – sa podľa nepísanej dohody tvárili, že rodinu pevnou rukou riadi ocko Markus, hoci dobre vedeli, že je to dobrák, ktorý by ani mučie neublížil. Mama Helena sa šikovne starala, aby všetko išlo, ako treba a ako chcela. No keď zmizla Victoria, jej rozhodnosť sa stratila tak rýchlo, až Ricky pochyboval, že ju vôbec mala. Stala sa z nej zničená, ustráchaná žena, ktorá teraz sedí v aute a civie pred seba prázdny pohľadom. Po telefonáte s policajtom sa v ňom prvý raz po dlhom čase mihlo aj čosi iné – náznak netrpezlivosti a paniky.

Ricky si sadol za volant. Po tom, čo sa stalo rodine, podvedome prebral mamino miesto, zaplňal prázdnotu naplnený silou, ktorú dovtedy v sebe ani netušil.

Victoria mu vždy hovorievala, že je ako baran Ferdinand. Tvrdá hlava a zaťatý lenivec, ale keď o niečo ide, neváha sa vzoprieť a zabojsovať. Ricky sa na ňu za toto prirovnanie vždy naoko zahnal, ale v skutočnosti sa mu dosť pozdávalo. Celkom rád by si žil ako baran Ferdinand, lenže teraz naozaj nebol vhodný čas bezstarostne sa vyvalovať na lúke

a unudene chrúmať trávičku. Na to bude opäť čas, až keď sa vráti Victoria.

Z očí mu vytryskli slzy, ktoré si rýchlo poutieral rukávom bundy. Celý čas odmietal pripustiť si predstavu, že by už nikdy viac neprišla domov. Lebo keby to urobil, zrútil by sa mu svet.

No a teraz Victoriu našli. Ešte treba prečkať neistotu pred stretnutím v nemocnici. Akosi však vycítil, že by možno radšej nevedeli, čo ich tam čaká.

Helga Perssonová opäť vyzrela kuchynským oknom, lebo pred chvíľou zazrela Martu, ako sa na koni ženie k stajni. No vonku bolo zasa ticho a pokojne. Po dlhoročnom bývaní v dome Helga dôverne poznala výhľad z okna, hoci v posledných rokoch sa predsa len trochu zmenil. Stará stodola zostala na svojom mieste, no maštal pre kravy, ktoré tu kedysi chovali, medzičasom zbúrali. Miesto sa využilo na postavenie novej stajne, v ktorej si Jonas a Marta založili jazdeckú školu.

Tešilo ju, že syn sa rozhodol usadiť v jej blízkosti a že ich od seba delilo sotva sto metrov. Keďže veterinárnu ambulanciu si otvoril v dome, nič mu nebránilo vo voľných chvíľach dobehnúť za ňou. Jeho návštevy jej zakaždým rozžiarili všedný deň, a presne to potrebovala.

„Helga! Heeelgaaa!“

Zatvorila oči a čelom sa oprela o kuchynskú skrinku. Einarov hlas prenikol do každého kúta domu, zaplavil ju a nútil zaťaf päste. No teraz v nej aspoň nevyvolával chuť utiecť čo najďalej. Tú z nej vytĺkol už pred rokmi. A hoci zostal bezmocný a úplne závislý od nej, nevládala odísť. Dokonca na to už ani nepomyslela. Ved' kam by aj šla?

„HEELGAAA!“

Jediné, čo mu zostalo z niekdajšej sily, bol hlas. Choroby a amputácia oboch nôh ako dôsledok cukrovky, ktorú si odmietal liečiť, ho pripravili o fyzickú silu. Zato hlas mal stále rovnako požadovačný. Rovnako účinne ju nútil podrobiť sa, ako to pred rokmi dosahoval silou pästí. Spomienka na údery, bolesti zo zlomených rebier a napuchnutých podliatin boli v nej také živé, že už len jeho hlas v nej vzbudzoval hrôzu a strach, že nasledujúcu bitku neprežije.